

SZUBJEKTÍV GONDOLATOK AZ 56. VÁSÁRHELYI ŐSZI TÁRLATRÓL

2009-ben, az országos merítésű kiállítások között egyedülálló módon a hódmezővásárhelyi Őszi Tárlatot immáron ötvenhatodik alkalommal rendeztük meg. Ilyen múltú, saját vállalt szervezési és szemléleti elveihez ragaszkodó kiállítási fórum nincs másik az országban, sőt azt is elmondhatjuk, ennél régebbi múlttal Európában is csak a Velencei Biennálé, illetve a kasseli Documenta rendelkezik.

Az 56. Vásárhelyi Őszi Tárlatot az Alföldi Galéria földszinti termeiben rendeztük meg, ahol a felkérő levelekre beadott hatszázhuszonöt műalkotásból – amely kettőszázötven művész keze alól került ki – a tíztagú szakmai zsűri válogatása és döntése alapján kettőszázhuszonöt művet állítottunk ki. A falakon így százhuszonnyolc festmény és harminchat grafika kapott helyt, míg a térben hatvanegy szobor és kisplasztika került elhelyezésre.

Az ötvenhatodik tárlat anyagából kibontakozó kép arról árulkodik, hogy a kortárs magyar képzőművészeti mezőnyben ismét meggyőző jelenléttel képviseltetik magukat a realista, új-realista tendenciák alkotói. Érdekes és izgalmas vizsgálati lehetőséget rejthet annak megkutatása, hogy milyen viszony alakult ki az Őszi Tárlatokon szereplő művészek tematikai és stílári törekvései, illetve az éppen regnáló kortárs festői törekvések között. Hasonlóan bizakodó légkörben tekintettek az Őszi Tárlat Előkészítő és Értékelő Bizottságai az új-szenzitivitás és új-festőiség irányzataira az 1980-as évek második

felében, mint most az új-realista törekvésekre. A lényeges, és az Őszi Tárlat szempontjából biztató különbség azonban az, hogy míg az új-szenzitivitás képviselői távol maradtak a vásárhelyi kiállítástól, addig a mostani új-realista törekvések képviselői – különösen annak fiatal tagjai – nagy számban szerepelnek a kiállítók között.

Elsősorban a Sensaria festőcsoport jelenlévő kiállítóira – László Dánielre, Megyeri-Horváth Gáborra, Szabó Ábelre vagy Dunai Editre – lehet itt hivatkozni. De nem hagyható említés nélkül a csoporthoz nem köthető, de hihetetlenül tehetséges és invenciózus fiatal festőnők köre, akik közül Czene Márta, Papageorgiu Andrea, Pethő Anikó és Szabó Klára Petra az, akiknek a nevét hosszú távra érdemes megjegyezni, illetve megtanulni.

Az egyre erőteljesebben jelenlévő fiatal művészek itteni sorozatos jelentkezése kényszeríthet rá bennünket annak az önvizsgálat értékű felismerésre, hogy a vásárhelyi művésztelep nagy korszakának meghatározó alkotói (Németh József, Fejér Csaba, Csikós András, Fodor József) sajnos már nincsenek köztünk, és a karakteres vásárhelyi törekvéseket a régiek közül már csak Szalay Ferenc, Fülöp Erzsébet, Hézső Ferenc és Erdős Péter idézik meg.

A tárlat és a vásárhelyi művészet szempontjából is szükség lenne a generációs szakadék felszámolására, hiszen Kéri László, Nagy Attila vagy a kollektív műteremben dolgozó Erdélyi Tibor, Sonkoly Tibor, Zoltai Attila és V. Nagy Nándor nagyobb generációs szórászt reprezentálnak, mint a nagy korszak

annak idején együtt indult meghatározó alkotói, és munkásságuk is sokkal több egyéni jegyet és karaktert mutat, mint az 1960-as és 1970-es években Vásárhelyen született művek.

A Vásárhelyi Őszi Tárlat ezernyi ízt, karaktert és irányt felmutató kínálatában ez nem jelent problémát, de ha a vásárhelyi művésztelep lehetséges jövőképét akarjuk megrajzolni, akkor ezt az alapvetést nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

Ha valaki nekem szegezné a kérdést, hogy mely művek tetszettek legjobban az ötvenhatodik Vásárhelyi Őszi Tárlat anyagában, elsöre biztos, hogy harminc-negyven művet fel tudnék sorolni. De ha kettőt-hármat lehetne megnevezni csak, akkor az egyik mindenképpen Bodor Zoltán *Téli szellőztetés* című alkotása lenne, mely finom festői értékeivel, és burkolt művészettörténeti utalásaival az egyik legérzékenyebb képe volt a tárlatnak. A második Papageorgiu Andrea *Szobám Somogyfajszon* című kompozíciója lehetne, mely teljesen más festésmóddal – a posztimpreszionisták (Van Gogh, Gauguin) és a magyar neós törekvések, sőt a mártélyi kötődésű Frank Frigyes képeinek tanulságait újraértelmezve teremt sajátos aurájú interiort a vásznan.

Harmadikként Várhelyi Tímea *I.17.* című különös kompozícióját emelném ki, amely finom pasztelles értékeivel, a filmes eszköztár megidézésével és a szakrális művészetre tett rejtett utalásaival emeli áhítatos magasságokba a hétköznap egyszerű tárgyait.

(Forrás és szöveg:) Nagy Imre

Impresszum:

Vásárhelyi LÁTÓHATÁR • Helyismereti - Irodalmi - Művészeti folyóirat. 2010/1.szám.

Kiadja: Hód-Biotech Kft. Hód Kiadó, HDK 6800 Hódmezővásárhely, Andrásy út 1. IV/41. Felelős kiadó: Fuchsz Máté ügyvezető • Szerkesztőség: Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége 6800 Hódmezővásárhely, Andrásy út 1. IV/41. E-mail: benak.katalin@diplomakiado.hu. Telefon: + 36 20 280 2529. • Főszerkesztő: Benák Katalin. Helyismereti szerkesztő: Borus Gábor, Varsányi Attila. Irodalmi szerkesztő: Simon Ferenc. Művészeti vezető: Hézső Ferenc. A szerkesztőség további tagjai: dr. Szabó Pál, Fülöpné Rákos Éva, Kovács István. Nyelvi lektorok: Petróczy Sándorné és dr. Lázárné Megyeri Zita. • Nyomda: Norma Nyomdász Kft., Hódmezővásárhely. • Megjelenik: negyedévente. • Megrendelhető: Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége 6800 Hódmezővásárhely, Andrásy út 1. IV/41. E-mail: benak.katalin@diplomakiado.hu. • Minden jog fenntartva. ©Vásárhelyi Látóhatár. • ISSN 2061-8182, HU ISSN 2061-8182 • Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. Az írárok tartalmáért a szerző vállal felelősséget, melytől a folyóirat elhatárolódik. • Adatvédelmi nyilatkozatunk megtekinthető a www.diplomakiado.hu oldalon. • Hirdetésüket - PR tanulmány formájában is - köszönettel fogadjuk a szerkesztőség címén vagy személyesen.